

Arrest

nr. 229 779 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 december 2017, verklaart er zich op 7 december 2017 vluchteling.

1.2. Op 12 april 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 15 april 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van origine. U bent afkomstig uit het dorp Akhonzadagan, subdorp van Wazar Ahmadkhel, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent soenniet.

Uw broer I.A. werkte bij het leger. Ongeveer tien of elf jaar geleden kwam hij om het leven door een landmijn in de buurt van Ghost. Uw vader werd lastiggevallen omwille van het werk van I.A..

In 2012 begon u te werken bij Sabawoon Salim Construction Company (SSCC) als safety officer. U werkte gedurende tweeënhalf jaar in Kabul aan de Kabul Military Training Center, daarna werkte u ongeveer twee maanden in Darulaman, Kabul. Vervolgens werd u overgeplaatst naar Shalai Walay basis in district Kunargaz, gelegen in de provincie Kunar.

In augustus of november 2015 werd uw broer L.M., die bij hetzelfde bedrijf werkte als u, ontvoerd op de weg tussen Jalalabad en Kaga. Vijf dagen later werd uw vader gebeld door iemand die zei dat zijn zoon bij de mannen van N.M., een leider van de taliban, was. Doordat uw broer voor de Amerikanen werkte, eisten ze losgeld om hem vrij te laten. Uw vader werd twee tot drie keer per week opgebeld met de vraag om 100 000 dollar losgeld. Uw vader verkocht twee velden voor 20 000 dollar. Met dit geld ging uw vader twee maanden na de ontvoering van uw broer naar S., een leider van de groep van N.M., in Sangani. Ze beloofden uw broer één of twee dagen later vrij te laten, maar dit gebeurde niet. Ze belden uw vader opnieuw en eisten meer losgeld. Tot op vandaag heeft u niet meer informatie over uw broer L.M..

Op een dag kwamen de leden van de taliban via uw broer te weten dat u eveneens werkte voor de Amerikanen. Net zoals uw broer beschouwden ze u als ongelovige omdat u werkte voor de Amerikanen. Ongeveer vijf of zes maanden na de verdwijning van uw broer zeiden ze tegen uw vader dat hij meer geld moest geven, anders zou u ook ontvoerd worden. Uw vader belde u op om te zeggen dat u niet meer naar huis moest komen omdat het onveilig was. Een dag voor het begin van de ramadan in 2016 had u verlof. Omdat u niet op uw werk kon blijven, besliste u om naar uw dorp te gaan. U ging eerst naar het huis van uw zus in Akhonzadagan, maar toen u naar uw ouders wilde vertrekken, kwam uw vader naar het huis van uw zus. Hij zei dat leden van de taliban naar uw huis waren gekomen op zoek naar u. Hij was boos op u omdat hij u had gewaarschuwd om niet meer naar huis te komen. Uw vader zei dat u in het huis van uw zus moest blijven. De volgende dag kwamen uw ouders naar het huis van uw zus en u vertrok samen met hen naar Jalalabad, waar uw vader u voorstelde aan een smokkelaar. Dezelfde dag verliet u het land.

U verliet Afghanistan in juni 2016. Na een reis van ongeveer anderhalf jaar kwam u aan in België op 3 december 2017. Op 7 december 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees u bovendien beschouwd te worden als ongelovige.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw taskara en van de taskara van uw vader, de taskara's van uw broers I.A. en L.M., vier appreciatiecertificaten, documenten van het werk van uw broers I.A. en L.M., vier badges van het werk van uw broer I.A., zeven foto's van het werk van uw broer L.M. en vijftien foto's van uw werk neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten worden immers niet geloofwaardig bevonden.

Zo zijn uw verklaringen over wanneer uw vader wist over de verdwijning van uw broer inconsistent. Eerst verklaarde u immers dat uw vader vijf dagen na de verdwijning van uw broer werd opgebeld door leden van N.M. (CGVS, p. 16), dan verklaarde u dat hij drie dagen erna werd opgebeld (CGVS, p. 16), en vervolgens herhaalde u uw eerste verklaring dat uw vader werd opgebeld na vijf dagen (CGVS, p. 17). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop uw vader werd ingelicht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook missen uw verklaringen over het verdwijnen van uw broer coherentie. Volgens uw verklaringen wist uw vader dat uw broer naar huis zou komen (CGVS, p. 16). Toen hij niet aankwam, belde uw vader u op om te vragen of uw broer reeds vertrokken was op het werk. U probeerde uw broer te bereiken, maar hij was onbereikbaar. U dacht dat hij bij een vriend zou logeren (CGVS, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u en uw vader zouden denken dat uw broer bij een vriend zou logeren, aangezien hij had gezegd dat hij naar huis zou komen. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat u zomaar in de overtuiging zou zijn dat u broer bij een vriend logeerde, gelet op het feit dat uw broer I.A. eerder reeds was omgekomen bij een mijnexplosie, en dat u verklaarde dat uw familie daarna werd lastiggevallen (CGVS, p. 23). Indien uw familie reeds eerder werd lastiggevallen omwille van uw broer I.A. die werkte voor de overheid, en vervolgens komt uw broer L.M. niet naar huis, waar hij reeds vijf dagen zou zijn aangekomen, dan kan worden verwacht dat men gealarmeerd zou zijn door de situatie. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Vervolgens is het opmerkelijk dat uw vader u niet meteen inlicht wanneer hij te weten komt over de verdwijning van uw broer. U stelde dat uw vader u een week nadat hij op de hoogte werd gebracht, inlichtte over zijn verdwijning (CGVS, p. 17). Gevraagd naar de reden waarom u niet eerder op de hoogte werd gebracht, beweerde u dat uw vader het niet wilde, en dat hij uw broer eerst wilde bevrijden (CGVS, p. 17). Dat uw vader u niet meteen zou inlichten hierover, terwijl u nochtans ook wist dat uw broer niet thuis was aangekomen zoals gepland – en dus zijn bezorgdheid deelde, komt onlogisch over in de door u geschetste context. Dit is des te meer zo daar kan worden verwacht dat uw vader ook voor u zou vrezen in deze context waar hij al een eerste zoon verloor, waar een andere zoon ontvoerd zou zijn en waar u gezien de bedreigingen van de Taliban ook een risico zou kunnen lopen (wat dan naderhand zou bevestigd zijn door nieuwe bedreigingen van ontvoering aan uw adres).

Omwille van de verdwijning van uw broer zou uw vader erop hebben aangedrongen dat u niet meer zou terugkeren naar huis omdat de leden van N.M. ook naar u vroegen (CGVS, p. 10). U besliste een dag voor de ramadan in 2016 om toch naar huis terug te keren omdat u al lang niet thuis was geweest en u miste uw familie (CGVS, p. 20). Dat u toch besliste om naar huis te gaan, ondanks de eerdere verdwijning van uw broer en de waarschuwing van uw vader, komt niet aannemelijk over in die context. Het is begrijpelijk dat u uw familie mist, maar gelet op de verdwijning van uw broer, de bedreiging dat u iets gelijkaardigs zou overkomen, de onmogelijkheid van uw familie om voldoende geld bij elkaar te krijgen en de moeilijkheden die u aldus voor uw familie zou kunnen veroorzaken, kan verwacht worden dat u alternatieve regelingen zou treffen om uw familie alsnog te zien. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarenboven beweerde u dat uw vader u adviseerde om naar de leden van de taliban te stappen om te zeggen dat u niet meer werkte indien u toch naar huis zou willen komen (CGVS, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader u vrijwillig naar dezelfde personen zou sturen die eerder zijn andere zoon hebben meegenomen, en die ermee dreigen u te ontvoeren en te onthoofden terwijl hij had vastgesteld dat uw broer niet werd vrijgelaten (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u zich moest aanmelden als vrijwilliger, waardoor u bij hen zou moeten blijven. Op die manier zou u niet ontvoerd of gedood worden (CGVS, p. 21). Het houdt geen steek dat uw vader u eerst zou willen behoeden om terug te komen, om daarna te zeggen dat u zich vrijwillig bij hen zou moeten aanmelden. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling.

Tevens legde u geen coherente verklaringen af met betrekking tot de bezoeken van de taliban aan uw huis. Tijdens uw vluchtrelaas, waarbij u de kans werd gegeven om alle elementen in verband met uw problemen in Afghanistan in detail te vertellen, haalde u één bezoek van de taliban aan uw huis aan (CGVS, p. 10-11). Gevraagd hoe de leden van de taliban wisten dat u op dat moment thuis zou zijn, beweerde u dat ze weten dat de eerste dag van de ramadan, de eid en vrijdagen daar vrijaf zijn (CGVS, p. 20). U werd erop gewezen dat het eerder nog vrijdag was geweest, en u werd gevraagd hoe men wist dat u precies die dag naar huis zou komen, waarop u beweerde dat de leden van de taliban nog twee of drie keer naar uw huis waren geweest (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u eerder niets zei over de eerdere bezoeken van de taliban, herhaalde u uw laatste verklaring (CGVS, p. 21). Gepeild naar de reden waarom u eerder niets zei over deze bezoeken verklaarde u dat het u niet gevraagd werd, want dat u het dan wel zou gezegd hebben (CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen over de problemen waarom u het land heeft verlaten, dat wordt u ook geacht alle elementen hieromtrent aan te halen. Dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat leden van de taliban meermaals naar uw huis kwamen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het bezoek aan uw zus in het begin van de ramadan. In eerste instantie verklaarde u dat uw zus u belde en u vroeg om 's avonds bij haar te eten (CGVS, p. 10, 20). Later verklaarde u dat u naar uw zus belde en dat ze toen voorstelde om bij haar te komen eten (CGVS, p. 22). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het telefoongesprek trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.

Ten slotte vreest u te worden beschouwd als ongelovige bij terugkeer naar Afghanistan omdat u in Europa geweest bent (CGVS, p. 24). Voor zover er in Afghanistan de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zelfs iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen (zie administratief dossier). Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS, p. 24), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat louter uit uw professionele activiteiten geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. De vervolgingsfeiten die u inroept zijn immers niet aannemelijk, en daarnaast brengt u geen andere elementen aan die zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde.

Volledigheidshalve moet eveneens worden opgemerkt dat louter uit de professionele activiteiten van uw broers L.M. en I.A. geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. De vervolgingsfeiten die u inroept in verband met uw broer L.M. zijn immers niet aannemelijk. Het overlijden van uw broer I.A. wordt niet betwist, maar u haalt geen elementen waaruit blijkt dat u omwille van het beroep van uw broer problemen heeft gekend in Afghanistan. U stelde louter dat hij is omgekomen bij een explosie van een mijn (CGVS, p. 23), daarnaast brengt u geen andere elementen aan die zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde.

De overige documenten die u neerlegde veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara's van uw broers en uw vader ondersteunen louter uw verklaringen betreffende hun identiteit, welke niet betwist worden.

De certificaten van appreciatie en de foto's van uw werk ondersteunen uw verklaringen betreffende uw werk, maar hebben geen betrekking op uw vluchtmotieven. De documenten en foto's betreffende het werk van uw broer I.A. en uw broer L.M. staven uw verklaringen over hun werk. Dit houdt geen verband met uw vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Eerst en vooral bent u bekend met de stad Kabul. Gedurende twee jaar en half werkte en verbleef u in een militair trainingscentrum in Kabul (CGVS, p. 7). U kwam buiten de militaire basis om het einde van een project te vieren, en u nam het openbaar vervoer in Pole Sharkhi om uw familie te bezoeken (CGVS, p. 8). Dat u nooit in het stadcentrum zou zijn geweest, doet geen afbreuk aan het feit dat u goed bekend bent met de regio. Uw familie bezat acht jeribs gronden, welke werden bewerkt door boeren (CGVS, p. 5). Deze boeren deelden in de opbrengst van de gronden (CGVS, p. 5). Daarnaast werkten u en uw broers, wat zorgde voor een goed inkomen voor de familie (CGVS, p. 5, 14-15). Dit maakt dat uw familie zich in een gunstige financiële situatie bevindt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet zeker was of u nog werk zou hebben na het einde van het project (CGVS, p. 22). U zou bijgevolg naar huis moeten terugkeren (CGVS, p. 22). Daarnaast verklaarde u dat het niet mogelijk is een huis achter te laten in de velden, aangezien iemand het dan zou afpakken (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met uw verklaring dat het huis uw vaders eigendom is, verklaarde u dat het moeilijk is om ver van zijn familie te zijn, en dat wanneer iemand eenmaal een doelwit is, hij ook in Kabul kan worden gedood (CGVS, p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw werk gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 16 oktober 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan – Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omwille van de werkzaamheden van hem en zijn broer. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zijn vader wist over de verdwijning van zijn broer L.M.; (ii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze verdwijning zelf; (iii) het niet aannemelijk is dat zijn vader hem niet meteen inlicht over de ontvoering van zijn broer L.M.; (iv) het evenmin aannemelijk is dat hij, nadat zijn vader hem waarschuwde niet naar huis terug te keren, van plan was om de dag voor de ramadan van 2016 toch naar huis terug te keren; (v) het onverzoenbaar is dat zijn vader enerzijds stelt dat hij niet naar huis mag terugkeren en anderzijds stelt dat hij zich vrijwillig bij de talibanleden moet melden die zijn broer ontvoerden om te melden dat hij met zijn werkzaamheden is gestopt; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban aan zijn huis; (vii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het bezoek aan zijn zus bij het begin van de ramadan in 2016; (viii) in zoverre hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa zou worden beschouwd als ongelovige, uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat hij aan vervolging kan ontkomen door louter te bevestigen dat hij nog steeds moslim is; (ix) gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde vluchtmotieven, er verder geen elementen voorhanden zijn waaruit een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde zou kunnen blijken louter omwille van zijn eigen werkzaamheden of deze van zijn broers; en (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zijn vader wist over de verdwijning van zijn broer L.M.:

“Zo zijn uw verklaringen over wanneer uw vader wist over de verdwijning van uw broer inconsistent. Eerst verklaarde u immers dat uw vader vijf dagen na de verdwijning van uw broer werd opgebeld door leden van N.M. (CGVS, p. 16), dan verklaarde u dat hij drie dagen erna werd opgebeld (CGVS, p. 16), en vervolgens herhaalde u uw eerste verklaring dat uw vader werd opgebeld na vijf dagen (CGVS, p. 17). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop uw vader werd ingelicht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde lezing wordt gemaakt van zijn op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgelegde verklaringen. Hij stelt dat waar hij sprak over een periode van vijf dagen, hij de dag van de verdwijning van zijn broer en de dag waarop zijn vader werd opgebeld door de taliban meerekende, terwijl waar hij sprak over drie dagen, hij deze beide dagen niet meetelde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het op gekunstelde *post factum*-wijze verzoeken van zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen. Uit een lezing van zijn verklaringen zoals opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 16 en 17) blijkt geenszins dat verzoeker met betrekking tot de periode tussen de verdwijning van zijn broer en het telefonisch contact van de taliban met zijn vader een onderscheid maakte tussen enerzijds het aantal dagen waarbij de dag van de verdwijning en de dag van het telefonisch contact inbegrepen zijn en anderzijds het aantal dagen

waarbij deze dagen niet inbegrepen zijn. Er is in de motieven van de bestreden beslissing dan ook geenszins sprake van een foutieve lezing van de afgelegde verklaringen waar terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het moment waarop zijn vader door de taliban werd ingelicht over de ontvoering van verzoekers broer L.M. daar hij eerst verklaarde dat dit vijf dagen na de verdwijning van zijn broer plaatsvond, vervolgens stelde dat er drie dagen verstreken om later opnieuw te beweren dat er vijf dagen voorbijgingen. Aangezien dit een kernelement uit verzoekers vluchtrelaas betreft, wordt hierdoor wel degelijk afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verdwijning zelf van zijn broer L.M.:

“Ook missen uw verklaringen over het verdwijnen van uw broer coherentie. Volgens uw verklaringen wist uw vader dat uw broer naar huis zou komen (CGVS, p. 16). Toen hij niet aankwam, belde uw vader u op om te vragen of uw broer reeds vertrokken was op het werk. U probeerde uw broer te bereiken, maar hij was onbereikbaar. U dacht dat hij bij een vriend zou logeren (CGVS, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u en uw vader zouden denken dat uw broer bij een vriend zou logeren, aangezien hij had gezegd dat hij naar huis zou komen. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat u zomaar in de overtuiging zou zijn dat u broer bij een vriend logeerde, gelet op het feit dat uw broer I.A. eerder reeds was omgekomen bij een mijnexplosie, en dat u verklaarde dat uw familie daarna werd lastiggevallen (CGVS, p. 23). Indien uw familie reeds eerder werd lastiggevallen omwille van uw broer I.A. die werkte voor de overheid, en vervolgens komt uw broer L.M. niet naar huis, waar hij reeds vijf dagen zou zijn aangekomen, dan kan worden verwacht dat men gealarmeerd zou zijn door de situatie. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.”

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat het logisch is dat men, in de plaats van meteen van het ergste uit te gaan, eerst andere mogelijke verklaringen in overweging neemt voor het niet thuis komen van zijn broer. Hij stelt dat zij pas zekerheid hadden toen zijn vader door de taliban werd ingelicht over de ontvoering van zijn broer. Verder voert verzoeker aan dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer reeds vijf dagen zou moeten zijn aangekomen op het moment dat zijn vader hem belt om te vragen of zijn broer reeds is vertrokken. In zoverre die vijf dagen betrekking hebben op de tijd tussen het moment waarop hij door zijn vader wordt gebeld en het moment waarop zijn vader door de taliban wordt gebeld, voert verzoeker aan dat hij nooit heeft verklaard dat hij gedurende die tijd in de veronderstelling was dat zijn broer bij een vriend logeerde. Hij stelt dat hij in die periode geen zekerheid had over waar zijn broer verbleef en dat hij hierover in het ongewisse was; hij had wel een vermoeden dat zijn broer iets was overkomen doch hij had hierover geen zekerheid. Hij meent dat hierover verdere vragen hadden moeten worden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij merkt ook op dat deze periode van vijf dagen in deze hypothese geen steek houdt aangezien hij pas na 10 of 12 dagen (te rekenen vanaf de verdwijning van zijn broer) zekerheid kreeg over wat er met zijn broer was gebeurd. In zoverre die vijf dagen betrekking hebben op de gedachten van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij onmogelijk kan weten wat er zich in het hoofd van zijn vader afspeelt.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader op de dag van de verdwijning van verzoekers broer wist dat deze broer naar huis zou komen. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij en zijn vader zouden aannemen dat deze broer bij een vriend zou zijn gaan logeren, temeer daar hij zijn broer niet meer kon contacteren. Dit klemt des te meer daar zijn andere broer I.A. volgens zijn verklaringen reeds was omgekomen bij een mijnexplosie en dat zijn familie sedertdien werd lastiggevallen. Dat verzoeker en zijn vader in deze omstandigheden ervan uitgaan dat L.M. bij een vriend is gaan logeren, is dan ook op zich reeds ongeloofwaardig. Dat er hierna bovendien nog vijf dagen voorbijgaan alvorens zijn vader door de taliban wordt ingelicht over de ontvoering van L.M., zonder dat verzoeker enige melding maakt van bijkomende acties, maatregelen, contacten met zijn vader en dergelijke meer tijdens deze tussenliggende periode, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker en/of zijn vader in de periode tussen het moment waarop zijn broer niet naar huis komt en het moment waarop zijn vader over de ontvoering van deze broer wordt ingelicht door de taliban, actie(s) zouden ondernemen teneinde te weten te komen waar deze broer zich bevindt en/of wat er hem zou zijn overkomen, temeer gelet op de eerdere aanvaringen die zij reeds met de taliban zouden hebben gehad. Dat verzoeker zelfs geen melding maakt van bijkomende contacten met zijn vader om elkaar te informeren/bevragen over het welzijn van L.M., terwijl verzoekers vader op de dag waarop L.M. niet thuis kwam verzoeker wel contacteerde om na te gaan of L.M. reeds was vertrokken, is niet verzoenbaar met de geschetste situatie waarbij al eerder bedreigingen werden geuit in het kader van de dood van verzoekers andere broer I.A..

Dit klemt des te meer daar verzoekers vader na het telefonische contact met de taliban zelfs meerdere dagen wachtte met het op de hoogte brengen van verzoeker over de verdwijning van zijn broer, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn vader meteen verzoeker zou verwittigen aangezien verzoeker hetzelfde werk deed als deze ontvoerde broer (zie ook *infra*). Nergens in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven wordt bovendien gesteld dat verzoekers broer L.M., op het moment waarop hij door zijn vader werd gebeld met de vraag of L.M. al dan niet vertrokken was, reeds vijf dagen eerder had moeten thuiskomen.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader hem niet meteen inlicht over de ontvoering van zijn broer L.M.:

“Vervolgens is het opmerkelijk dat uw vader u niet meteen inlicht wanneer hij te weten komt over de verdwijning van uw broer. U stelde dat uw vader u een week nadat hij op de hoogte werd gebracht, inlichtte over zijn verdwijning (CGVS, p. 17). Gevraagd naar de reden waarom u niet eerder op de hoogte werd gebracht, beweerde u dat uw vader het niet wilde, en dat hij uw broer eerst wilde bevrijden (CGVS, p. 17). Dat uw vader u niet meteen zou inlichten hierover, terwijl u nochtans ook wist dat uw broer niet thuis was aangekomen zoals gepland – en dus zijn bezorgdheid deelde, komt onlogisch over in de door u geschetste context. Dit is des te meer zo daar kan worden verwacht dat uw vader ook voor u zou vrezen in deze context waar hij al een eerste zoon verloor, waar een andere zoon ontvoerd zou zijn en waar u gezien de bedreigingen van de Taliban ook een risico zou kunnen lopen (wat dan naderhand zou bevestigd zijn door nieuwe bedreigingen van ontvoering aan uw adres).”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hem de gedragingen van zijn vader niet kunnen worden verweten. Dergelijk verweer doet echter op geen enkele wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader verzoeker niet meteen inlicht over de ontvoering van L.M. daar zulks in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden waarbij zijn familie reeds eerder werd bedreigd door de taliban in het kader van de werkzaamheden van zijn overleden broer I.A. voor het Afghaanse leger en waarbij hij zelf dezelfde werkzaamheden uitvoerde als zijn ontvoerde broer L.M., wel degelijk kan worden verwacht (zie ook *supra*). Geenszins wordt hiermee het gedrag van zijn vader aan verzoeker persoonlijk verweten; er wordt enkel terecht vastgesteld dat de voorgehouden nalatigheid in hoofde van zijn vader niet te rijmen valt met de te verwachten spoedeisendheid die in de voorgehouden omstandigheden ten zeerste aangewezen lijkt, temeer daar zijn vader hem nadien wel zou hebben gevraagd om niet naar huis terug te keren omdat de talibanleden ook naar hem zouden hebben gevraagd.

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker, nadat zijn vader hem waarschuwde niet naar huis terug te keren, van plan was om de dag voor de ramadan van 2016 toch naar huis terug te keren:

“Omwille van de verdwijning van uw broer zou uw vader erop hebben aangedrongen dat u niet meer zou terugkeren naar huis omdat de leden van N.M. ook naar u vroegen (CGVS, p. 10). U besliste een dag voor de ramadan in 2016 om toch naar huis terug te keren omdat u al lang niet thuis was geweest en u miste uw familie (CGVS, p. 20). Dat u toch besliste om naar huis te gaan, ondanks de eerdere verdwijning van uw broer en de waarschuwing van uw vader, komt niet aannemelijk over in die context. Het is begrijpelijk dat u uw familie mist, maar gelet op de verdwijning van uw broer, de bedreiging dat u iets gelijkaardigs zou overkomen, de onmogelijkheid van uw familie om voldoende geld bij elkaar te krijgen en de moeilijkheden die u aldus voor uw familie zou kunnen veroorzaken, kan verwacht worden dat u alternatieve regelingen zou treffen om uw familie alsnog te zien. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te volharden in zijn eerdere verklaringen dat hij zijn familie miste en dat hij zijn moeder wenste bij te staan. Dergelijk verweer is niet dienstig teneinde de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij geen andere alternatieven had om zijn familie te zien en zijn moeder bij te staan dan door zelf naar huis te gaan. Dat verzoeker niet rationeel handelde, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn vader hem voordien waarschuwde om niet naar huis terug te keren. Gelet op de door verzoeker geschetste context, waarbij hij tewerkgesteld was als veiligheidsagent, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in staat was om zijn emoties ten aanzien van zijn familie onder controle te houden en om het gevaar waaraan hij zich ingeval van een terugkeer naar huis zou blootstellen op een correcte wijze in te schatten. Dat verzoeker desalniettemin toch de intentie had om naar huis terug te keren, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het onverzoenbaar is dat verzoekers vader enerzijds stelt dat verzoeker niet naar huis mag terugkeren en anderzijds stelt dat verzoeker zich vrijwillig bij de talibanleden moet melden die zijn broer ontvoerden om te melden dat hij met zijn werkzaamheden is gestopt:

“Daarenboven beweerde u dat uw vader u adviseerde om naar de leden van de taliban te stappen om te zeggen dat u niet meer werkte indien u toch naar huis zou willen komen (CGVS, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader u vrijwillig naar dezelfde personen zou sturen die eerder zijn andere zoon hebben meegenomen, en die ermee dreigen u te ontvoeren en te onthoofden terwijl hij had vastgesteld dat uw broer niet werd vrijgelaten (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u zich moest aanmelden als vrijwilliger, waardoor u bij hen zou moeten blijven. Op die manier zou u niet ontvoerd of gedood worden (CGVS, p. 21). Het houdt geen steek dat uw vader u eerst zou willen behoeden om terug te komen, om daarna te zeggen dat u zich vrijwillig bij hen zou moeten aanmelden. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling.”

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan op te merken *“dat er volgens zijn vader slechts 2 mogelijkheden waren: ofwel moest verzoeker het land verlaten, ofwel moest hij de Taliban zien te overtuigen van het feit dat hij gestopt was met werken.”*, waarmee hij niet verder komt dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering *in concreto* te weerleggen. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban aan zijn huis:

“Tevens legde u geen coherente verklaringen af met betrekking tot de bezoeken van de taliban aan uw huis. Tijdens uw vluchtrelaas, waarbij u de kans werd gegeven om alle elementen in verband met uw problemen in Afghanistan in detail te vertellen, haalde u één bezoek van de taliban aan uw huis aan (CGVS, p. 10-11). Gevraagd hoe de leden van de taliban wisten dat u op dat moment thuis zou zijn, beweerde u dat ze weten dat de eerste dag van de ramadan, de eid en vrijdagen daar vrijaf zijn (CGVS, p. 20). U werd erop gewezen dat het eerder nog vrijdag was geweest, en u werd gevraagd hoe men wist dat u precies die dag naar huis zou komen, waarop u beweerde dat de leden van de taliban nog twee of drie keer naar uw huis waren geweest (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u eerder niets zei over de eerdere bezoeken van de taliban, herhaalde u uw laatste verklaring (CGVS, p. 21). Gepeild naar de reden waarom u eerder niets zei over deze bezoeken verklaarde u dat het u niet gevraagd werd, want dat u het dan wel zou gezegd hebben (CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen over de problemen waarom u het land heeft verlaten, dat wordt u ook geacht alle elementen hieromtrent aan te halen. Dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat leden van de taliban meermaals naar uw huis kwamen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij minstens impliciet doorheen zijn verklaringen melding maakte van meerdere bezoeken van de taliban aan zijn huis en meent hij dat hem niet kan worden verweten dat hij dit niet eerder expliciet vermeldde. Nochtans kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker uitdrukkelijk in duidelijke bewoordingen melding maakt van meerdere, eerdere bezoeken van de taliban aan zijn huis en dit reeds van bij het eerste interview, *quod non*. Geenszins kan van de asielinstanties worden verwacht dat zij in de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming op zoek zouden gaan naar impliciete vermeldingen van vervolgingsfeiten die van groot belang blijken te zijn voor het voorgehouden vluchtrelaas. Dat verzoeker pas melding maakt van eerdere bezoeken van de taliban aan zijn huis op het moment dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met de vraag hoe de taliban wisten dat hij thuis zou zijn op het moment van hun bezoek aan zijn huis waarvan hij wél reeds eerder melding maakte, duidt dan ook wel degelijk op het tegenstrijdig en bijgevolg ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen.

2.3.2.9. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, in zoverre verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa zou worden beschouwd als ongelovige, uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat hij aan vervolging kan ontkomen door louter te bevestigen dat hij nog steeds moslim is:

“Ten slotte vreest u te worden beschouwd als ongelovige bij terugkeer naar Afghanistan omdat u in Europa geweest bent (CGVS, p. 24). Voor zover er in Afghanistan de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zelfs iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen,

mocht hij dit willen (zie administratief dossier). Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS, p. 24), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan "dat zijn vrees zich kadert in het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering". Hij stelt dat het algemeen geweten is dat mensen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan, worden beschouwd als verwesterd of als afvalligen en daardoor een bijkomend risico op vervolging vrezen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een aantal rapporten betreffende moeilijkheden waarmee Afghanen die na een verblijf in Europa terugkeren naar hun land van herkomst te maken kunnen krijgen (verzoekschrift, p. 11-18). Hij meent tevens dat verdere vragen hadden moeten worden gesteld hierover.

De Raad wijst erop dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet kan volstaan. Uit de aangevoerde informatie in het verzoekschrift blijkt immers niet dat iedere Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die na een verblijf in Europa terugkeert naar zijn land van herkomst, louter omwille van dit verblijf in Europa problemen zou kennen. Integendeel, in de richtlijnen van UNHCR, waarnaar ook verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, wordt dienaangaande uitdrukkelijk gesteld dat hierbij rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: "*depending on the individual circumstances of the case*"). *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud slechts melding maakte van het feit dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan ervan zal worden beschuldigd een ongelovige te zijn omwille van zijn verblijf in Europa (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat verzoeker in dergelijk geval aan vervolging zou kunnen ontkomen door louter te bevestigen dat hij nog steeds moslim is, hetgeen bovendien overeenstemt met de realiteit aangezien hij verklaart nog steeds een praktiserend moslim te zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Waar verzoeker zijn problemen in geval van een terugkeer uit Europa bij het Commissariaat-generaal beperkte tot zijn geloof en hij nu in zijn verzoekschrift stelt dat hij door zijn verblijf in Europa eveneens als verwesterd zal beschouwd worden beperkt hij zich tot het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker toont evenwel op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds december 2017 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Waar verzoeker dienaangaande nog stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "*De Afghaanse autoriteiten staan vijandig tegenover jonge Afghanen die terugkeren, vermits zij hen beschouwen als een bedreiging voor de veiligheid. Gezien het tekort aan onderwijs en werkmogelijkheden bestaat er een kans dat zij zich tot de drugshandel wenden of het doelwit worden voor werving door gewapende niet-statelijke actoren.*", dient er ten overvloede op gewezen dat het loutere feit dat de autoriteiten van een land vijandig staan tegenover personen die zich met drugshandel bezig houden of zich laten werven door gewapende niet-statelijke actoren op zich allerminst onredelijk voorkomt en bijgevolg op zich geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van deze personen kan uitmaken. Bovendien komt verzoeker daaromtrent opnieuw niet verder dan het verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, zonder deze vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat er, gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde vluchtmotieven, verder geen elementen voorhanden zijn waaruit een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde zou kunnen blijken louter omwille van zijn eigen werkzaamheden of deze van zijn broers:

"Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat louter uit uw professionele activiteiten geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. De vervolgingsfeiten die u inroept zijn immers niet aannemelijk, en daarnaast brengt u geen andere elementen aan die zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Volledigheidshalve moet eveneens worden opgemerkt dat louter uit de professionele activiteiten van uw broers L.M. en I.A. geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. De vervolgingsfeiten die u inroept in verband met uw broer L.M. zijn immers niet aannemelijk. Het overlijden van uw broer I.A. wordt niet betwist, maar u haalt geen elementen waaruit blijkt dat u omwille van het beroep van uw broer problemen heeft gekend in Afghanistan.

U stelde louter dat hij is omgekomen bij een explosie van een mijn (CGVS, p. 23), daarnaast brengt u geen andere elementen aan die zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd."

Opnieuw komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 18-21) blijkt immers niet dat iedere persoon die werkzaam is/was voor de buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kent. In de door verzoeker zelf geciteerde richtlijnen van UNHCR dienaangaande wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: "*depending on the individual circumstances of the case.*").

2.3.2.11. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De [...] documenten die u neerlegde veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara's van uw broers en uw vader ondersteunen louter uw verklaringen betreffende hun identiteit, welke niet betwist worden.

De certificaten van appreciatie en de foto's van uw werk ondersteunen uw verklaringen betreffende uw werk, maar hebben geen betrekking op uw vluchtmotieven. De documenten en foto's betreffende het werk van uw broer I.A. en uw broer L.M. staven uw verklaringen over hun werk. Dit houdt geen verband met uw vluchtmotieven."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het bezoek aan zijn zus bij het begin van de ramadan in 2016, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.13. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven – behoudens het gestelde *sub* 2.3.2.12. – vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.14. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker aangehaalde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (verzoekschrift, p. 23-30) heeft geen betrekking op de veiligheidssituatie in de stad Kabul en is dan ook in het licht van het voorgaande irrelevant. Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (“*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*”, (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hierna geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Verder wordt er in de bestreden beslissing immers terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Eerst en vooral bent u bekend met de stad Kabul. Gedurende twee jaar en half werkte en verbleef u in een militair trainingscentrum in Kabul (CGVS, p. 7). U kwam buiten de militaire basis om het einde van een project te vieren, en u nam het openbaar vervoer in Pole Sharkhi om uw familie te bezoeken (CGVS, p. 8). Dat u nooit in het stadcentrum zou zijn geweest, doet geen afbreuk aan het feit dat u goed bekend bent met de regio. Uw familie bezat acht jeribs gronden, welke werden bewerkt door boeren (CGVS, p. 5). Deze boeren deelden in de opbrengst van de gronden (CGVS, p. 5). Daarnaast werkten u en uw broers, wat zorgde voor een goed inkomen voor de familie (CGVS, p. 5, 14-15). Dit maakt dat uw familie zich in een gunstige financiële situatie bevindt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet zeker was of u nog werk zou hebben na het einde van het project (CGVS, p. 22). U zou bijgevolg naar huis moeten terugkeren (CGVS, p. 22). Daarnaast verklaarde u dat het niet mogelijk is een huis achter te laten in de velden, aangezien iemand het dan zou afpakken (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met uw verklaring dat het huis uw vaders eigendom is, verklaarde u dat het moeilijk is om ver van zijn familie te zijn, en dat wanneer iemand eenmaal een doelwit is, hij ook in Kabul kan worden gedood (CGVS, p. 22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw werk gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat hij slechts sporadisch buiten de militaire basis in Kabul kwam, dat hij er niet kan rekenen op een familiaal netwerk en dat het merendeel van de gronden van zijn familie werden verkocht om zijn broer vrij te kopen. De Raad wijst erop dat zowel UNHCR als EASO aanvaarden dat een intern vestigingsalternatief in hoofde van alleenstaande mannen redelijk kan worden geacht zonder de steun van hun familie of gemeenschap in stedelijke gebieden zoals Kabul. Het ontbreken van een familiaal netwerk in hoofde van verzoeker in de stad Kabul, verhindert op zich dan ook geenszins de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Aangezien verzoeker bovendien meer dan twee jaar werkzaam was in de stad Kabul, kan redelijkerwijze wel degelijk enige kennis van deze stad worden verwacht, zelfs al kwam hij slechts sporadisch buiten. Zijn werkervaring dient trouwens aangestipt te worden als een bijkomend element dat hem kan helpen om in de stad Kabul een leven op te bouwen. Waar hij opmerkt dat de gronden van zijn familie werden verkocht om zijn broer vrij te kopen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas, waaronder de ontvoering van zijn broer, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de verkoop van de gronden van zijn familie. Aldus kan wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van een hervestiging in de stad Kabul (minstens tijdelijk) kan rekenen op (financiële) ondersteuning vanwege zijn familie. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER